

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Brez krinke.

Preteklo nedeljo v 20. dan t. m. imelo je nemško politično-narodno-gospodarsko društvo „Fortschritt“ v Laškem Trgu svoje zborovanje, pri katerem bil je navzočen tudi državni poslanec dr. For-egger, celjski dr. Neckermann in sploh „cvet“ vsega nemštva in vseh pri nas rojenih ali od inod pri-vandranih Germanov. Da taka gospoda in pri takej priliki ne bode brzdata svojih jezikov, znali smo naprej, da se bode pa govorilo tako „sans gêne“, tega bi ne bili pričakovali. Glavni govor imel je Julij Larisch. Mož je sicer znan, da varí slabo pivo, katero prodaje po velikej večini le Slovencem in Hrvatom, tedaj bi za tacega, kdor se ne navdušuje za njegove pivovarne maloslavni zdelek, ne bil posebno nevaren. A zadnji čas zasel je ta pivovar tudi političnega konja in kot neukreten jahač, dela take drzovite in nerodne skoke, da se moramo, ker je govor prešel tudi v liste, skoro nehotoma pečati z gospoda Larischa malovažno osobo, oziroma z nelogičnim proizvodom njegovih možjanov, kateremu proizvodu se je prav po krivici nadelo ime „govor“.

Gospod Larisch polemizuje najprej proti Fischhofu, katerega imenuje „ideologa“, potem proti baronu Walterskirchenu in proti obeh programu. Ker smo o tem programu uže svoje mnenje izrekli, nas prav malo briga, kaj laški pivovar o njem misli, a kaj družega je, kadar začne govoriti o nas in o našem položaji Nemcem nasproti, in če ves zbor pritrjuje demonstrativno in z burnim priznanjem njega nelogičnim trditvam in izpeljavam.

„Želje Slovencev ne smejo se izpolniti, to bilo bi poslovenjenje v šoli in uradu, niti jednega Nemca nij na Spodnjem Štajerskem, ki bi pristopil k našim slovenskim zahtevam,“ tako trdi pivovar Larisch. A pride še gorje! „Jaz ne verujem na svobodoljubje

in liberalizem Slovanov. Te lastnosti so jim k večjemu krinka, pravo prepričanje nikdar. Če besede svoboda in liberalizem sploh zadone v Avstriji, zamorejo jih v resnici izrekati le nemška ustna.“ Gospod Larisch je v teh stavkih sijajno dokazal, da prej govori, a pozneje še le misli, kajti, kako bi mogla lastnost biti krinka, lastnost je ali prirojena ali pridobljena, kakor hitro pa je krinka, potem preneha biti lastnost. Besede „svoboda“ in „liberalizem“ res izrekajo najčeseje nemška ustna, a dejanski so Nemci vsikdar in povsod bili največji nasprotniki svobode in liberalizma, in kar je pivovar Larisch v tej zadevi zatrjeval, tega niti sam ne veruje, kajti malo stavkov nadalje pravi isti Larisch:

„Za nas pa, ki smo, če tudi mali odlomek spodnje-štajerskih Nemcev, je dolžnost, da svoje mnenje izrečemo brez okolišev, rekoč, da vsako koncesijo Slovanom mi perhoresciramo z ozirom na našo ohranitev, z ozirom na korist nemštva v Spodnji Štajerski in v vsej Avstriji.“

Tedaj isti Larisch, ki je reklamoval svobodo za Nemce, kateri s svobodo tržijo kar na debelo, isti pivovar je proti vsakej koncesiji nam Slovanom. Njegovo svobodoljubje izgubilo se je hipom kakor pena na slabem Larischovem pivu. Tu so tedaj nemškutarji in Nemci sneli krinko puhlih fraz o svobodi in liberalizmu raz licemerski obraz ter javno in glasno izjavili, da nam ne privoščijo niti najmanjše trohice ravnopravnosti, tu so javno izrekli svoj program, da hočejo gospodovati nad nami. To je začetek in konec toliko hvalisane nemške svobode. Kdor je do zdaj še sanjal o spravedljivosti in pomirljivosti nemškutarjev in Nemcev, temu so gori navedene besede in soglasna, navdušeno vzprijeta resolucija nemškega društva „Fortschritt“ gotovo odprle oči.

Nam je ta nemška izjava popolnem po volji, ker so naši nasprotniki za vselej znebili se za marsikoga goljufive krinke, a čudno se nam zdi, kako more politična oblast dopuščati take izvirajoče in hujskajoče govore v Laškem Trgu, mej tem ko se v savinjske doline, kakor kaže današnji dopis iz Gornjega Grada, ne sme predstavljati pohlevna igra „Nemški ne znajo“.

Če kje, je pri tej priliki, pri tem čudnem protislovju umesten izrek: „Ja Bauer, da ist was anderes!“ V Laškem Trgu zborovalo je nemško društvo „Fortschritt“, v Gornjem Gradu pa bila je veselica čitalnice slovenske!

„Hony soit, qui mal y pense“!

Razcepljenje sil.

Pod tem naslovom priobčuje „Pokrok“ v svojej 230. številki v 22. dan t. m. naslednje:

„V Pardubicah začel je nedavno izhajati novi časopis „Slovanský Obzor“, a prenehal je takoj pri drugej številki, ker je imel vseh vkupe 15 naročnikov. V Časlavu začel je izhajati časopis „Časlavan“, a v Kutnej Gori ob istem času tudi „Časlavan“ in sicer kot priloga „Kutnohorským Listům“. Za Kutno Goro izhaja razen „Kutnogorskih Listov“ še drug časopis „Hornik“, mimo tega skrbita za mestne potrebe kutnogorske še prilogi obeh časnikov kolinskih, namreč „Kutnohoran“ in „Vesna Kutnohorska“. Da imajo v vsakem večjem českem mestu po jeden, a tudi po dva ali po tri lokalne časopise, je znano. Ta razvoj českega časopistva bil bi jako tolažilen, svedočil bi o izdatnosti literarne produkcije in konsumcije v našem narodu, ko bi ne bilo dogodkov, kakeršnega smo omenili v začetku tega članka. Dozdeva se nam namreč, da se kakor literarne tako tudi gmotne sile našega naroda s preobilnim razplodovanjem časopisov jednakega smotra, jednakihi načelov, preveč razcepljujejo in tratijo, in

LISTEK.

Ušesa imajo, pa ne slišijo.

Pred nekaterimi dnevi zadela me je sreča, da mi je bilo moči odtegniti se vsakdanjemu opravilu v daljnem tujem mestu ter se podati počivat v deželo, po katerej se cedi med in mleko — ne, v dolino, po katerej se cedi potok Trstenik. Po potoku zóve se ta dolina trsteniška in v njej kuhal je njega dni slavni smoljar Krjavelj, Trsteničanom potrebnega smolovca in pripovedoval dogodbe iz svojega vojaškega življenja. Če ti dolina nij še znana, ne čudi se preveč. Saj še jaz dolgo nijsem vedel, da je tudi v Dolenjih kak Trstenik, ko sem vendar uže večkrat po delj časa mej njimi bival. Nu, zdaj sem ga pa vendar iztaknil. — Bilo je pa to tako: Nekdo pokaže mi načrt nekega málina in pri njem stoječe žage ali pile ob potoku Trsteniku.

„Kje pa je ta potok?“ vprašam radovedno moža, kateremu recimo Godrnjač.

Godrnjač. „I to je tista višnjiška strojbarica ali Višnjica, ki tam nekje blizu Dednega Dola pri

Trsteniku izvira in hiti potem dobro miljo daleč v naročje slavnej račje materi, glavnej dolenskej reki, Krki.“

Jaz. „Valvazor imenuje to vodo, če se ne motim, Breg“.

Godrnjač. „Lehko da, ali naša gospoda uže vedo, kaj pišejo“.

Jaz. „Saj ne pravim, da ne vedo. Če se potok res tako imenuje, sem še vesel in na to smejo biti ponosni vsi prebivalci te doline. Kaj nijmajo svojega viteza (Trsteniškega)?“

Godrnjač. „Tistega pa uže ne; ta vitez si je izposodil ime od gorenjskega Trstenika“.

Jaz. „Trstenik je Trstenik, in dokler nij pri „Trsteniški“ nikakega določila ali dokler vitez naravnost ne poreče, da nij naš vitez, ga lahko s ponosom imenujemo svojega. Ko bi pa nastala iz tega huda pravda, taka, kakeršna je bila mej 7 grškimi mesti, ki so hotela biti vsa rojstni kraj Homerjev, dobomo uže sodnika, ki bode tudi našo pravdo tako razsodil, da bo za vse prav. Bodimo radi tega brez skrbi“.

Godrnjač. „Prav praviš. Pustiva tedaj Tr-

stenik in pomeniva se rajši kaj o tejle obrtniji, ki ti jo predočuje ta načrt“.

Jaz. „Zgodi se tvoja volja. Kaj pa hočeš s to obrtnijo?“

Godrnjač. „E, nič tacega. Za kratek čas bi ti rad nekaj malega povedal, če boš imel potrpljenje z mano?“

Jaz. O, potrpljenje pa, potrpljenje! Saj pravijo, da je potrpljenje božja mast“.

Godrnjač. „Vidiš, to je tako. Ta malin in pila sta last mojega kuma. Obrtnijskega davka je plačevati od obojega 4 gld. 20 kr., s prikladami, dohodninskim davkom in kaj vem kakšnim plentom še — okrog 20 gld. A to nič tacega. Davek se mora plačevati, to veli celo sam Spasitelj ki pravi: dajte cesarju, kar je cesarjevega! Zoper to nijmam ničesa reči, ampak to mi ne gre v glavo, zakaj se ljuba pravica tako neusmiljeno ob tla meče ali kakor pravi Gregorčič: pokopava. — Le poglej! kolikor je malinarjev in pilarjev ob Trsteniku — vseh je kakšnih 15 — plačujejo, mislim, vsi po 2 gl. 10 kr. davka, če prav imajo nekateri vkupe dve obrtniji, samo moj ljubi kum je tako srečen, da plačuje polovico več. Toda tudi k temu bi molčal, če bi kum

tolmači smo mnenja mnogih čitateljev českých, če rečemo, da bi za razvoj našega časopistva bilo več storjenega, ko bi izhajalo manj časopisov, kateri bi vsled tega mogli prinašati boljše vsebino in imeli obstanek zagotovljen, kar zdaj pri ogromni konkurenci ni možno. Utegne se nam odgovorjati, da je prav za prav ta konkurenca za časopistvo blagodejna, a kdor ima priliko čitati vse, ali vsaj večino naših časopisov, nikakor v njih ne zapazi učinka „blagodejne konkurence“. S strani občinstva prihajajo vsled preobilnega naraščanja časnikov glasovi o preobloženju sil. Razen časnikov razcvjeta se tudi česko koledarstvo nekoliko čez mero. Izhaja namreč zdaj do 80 českých koledarjev, kdor ima tiskarno, ali vsaj tiskarničko, misli, da mora izdati vsaj jeden koledar. Naravni nasledek tega je ta, da trpi notranja vrednost koledarja. Česki koledar z dobro vsebino imel bi pri občinstvu povsem dober uspeh, a v očigled tej že boleštni konkurenci, primorani so izdavatelji priskrbovati si veliko, 12—15 pol obsežno „hnihiu lidu“ cenó, da jo morejo prodajati zopet cenó, za borih 50 kraje. (v katerih je še kolek za 6 kraje.) Tu se uresničuje pregovor: „Cenó za cenó, denar za nič“. Mi nečemo v teh zadevah staviti nikakega predloga ali sveta, ali gospodom izdajateljem časopisov in koledarjev, oziroma gospodom lastnikom tiskaren in knjigotrzcem, kakor tudi gospodom urednikom dajemo v premislek, bi se li v nekakem dobrem soglasji ne moglo doseči osredotočenje sil namestu dozdanjega razdrobljenja, pri katerem nimajo niti posamični podjetniki gmošnega dobička, niti narod potrebnega duševnega užitka. Prerano zamiranje listov in pešanje notranje vrednosti literarnih proizvodov v časopisih in koledarjih, je v tej zadevi migljaj, istinito važen.“

Tako „Pokrok“. Pri nas sicer še ne poganjajo časopisni in leposlovni pridelki tako mnogobrojno, kakor glive v gozdu, a pribčili smo mali „Pokrokov“ članek, da se z jedne strani čitatelji osvedočijo, kako živahno je gibanje na duševnem polju českem, na drugej strani pa, da „mutatis mutandis“ misli in nazore „Pokroka“, kolikor in kadar bode treba, vzamemo v preudarek.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 23. avgusta.

Državni minister **pl. Kallay** se je predvčeranjim odpravil na pot v Rogatico, Višegrad, Gorazdo, Fočo in Čajnico, da ogleda si tudi te kraje. Spremlja ga okrožen načelnik Müller.

Vsled zadnjih dogodkov v **Trstu** so jih nekaj v Benetkah pozaprlj ter dali tržaški policiji v roko. V Trstu samem zadnje tri dni niso nobene hiše preiskali in tudi nobenega politično sumnjivega prijeli.

Deželni zbor isterski je imel do zdaj dve seji. V prvi, v 20. dan t. m., spominal se je v slovesnih besedah dr. Vidulich, deželni glavar,

več zaslužil nego drugi, ali kaj? ko nij tako. Kako more več zaslužiti od družih, če ima samo uboga dva tečajčka malina in pa tisto revno pilico, ki je ljudem še tako od rok. Vrhu tega sta pa še malenček in pilica narejena oba na jedno korito. Če bi bila posebej, bi bilo drugače. Zdaj pa sta vkupe, in ker je ta blatni Trstenik tako majhen, nikdar ne more oboje iti.“

Jaz. „Kaj vzpomladi in na jesen potok nič ne narase?“

Godrnjač. „O narase, narase; še preveč narase, tako da vsa kolesa topi in zavira. S Trstenikom je res vse leto križ. Na pomlad in jesen je prevelik, po zimi in po leti pa premajhen ali ga pa še celo nič nij. Saj ti je menda znano, da ta zmrzle okrog Božiča po cel mesec ne sleče svojega ledenega plašča, s katerimi ovija tudi malenska kolesa, da se ne morejo vrtiti. Po leti je pa ta prekanjeni nepridiprav spet tak, da od same vročine ves vzhlepi in kolesa na suhem pušča, potlej pa melji in žagaj, če imaš s čim! Viš, ti trsteniški malini se mi zde prav taki, kakor rokodelski pijanci: brez pijače nočejo delati, če imajo pa preveč, pa ne morejo. Taki so tudi malini: če je premalo vode, nočejo iti, če je je pa preveč, pa ne morejo.“

umrlih članov deželnega zbora, škofa Dobrile in poslanec barona Polesinija in Alberta Marchesija; zbor je na to vstal. Drugače pa so prišle navadne zadeve na vrsto. Druga seja je bila v ponedeljek.

Deželni zbor bukovinski so zaključili denes. Opravljaj je bil le bolj domače zadeve.

Hrvatski deželni zbor se snide v 1. dan oktobra meseca. Posvetovati se mu bo o proračunu za 1883. leto in kako izpremeniti zakon o inartikularnosti.

Dvorni svetnik pri deželnej vladi v **Sarajevu**, No vak je vpokojen zdaj, dovršivši 40 let službovanja, ter je v 17. dan t. m. odpotoval iz Sarajeva v Celovec, kjer hoče uživati pokojnino. Vsled imenovanja civilnega adlatusa ne bo več dvornih svetnikov pri bosenskej vladi, vendar pa je pomnoženo osebje višjih uradnikov, ker so poleg oddelnih ravnateljev nastavljeni tudi oddelni svetniki, dočim so poprej bili le ti ob enem predstojniki. — Konečno imenovan je tudi ravnatelj za finančni oddelek in to dozdanji dvorni svetnik in ravnatelj financ v Trstu baron Plenker. To mesto bil je Kallay namenil zagrebškemu finančnemu ravnatelju Davidu, ali ta je, dolgo časa neodločen, konečno izjavil, da ne more priti, vidi, da ne bi bil takemu poklicu kos. Z imenovanjem Plenkerjevem popolnena so vsa tri mesta oddelnih ravnateljev: za notranje posle Kutscher, za pravosodje Anger in za finance Plenker. Plače teh ravnateljev so upravni ministrske, ker vsak dobiva 10.000 goldinarjev na leto, civilni adlatus Nikolić pa 16.000 goldinarjev (več od hrvatskega bana). — Bog vé, ali pa bodo tako mastne plače že dovolj velike?

Vnanje države.

O vojaški pogodbi mej Anglijo in Turčijo začeli so zopet govoriti. Predsinotnjim so imeli ministri v Carigradu posvet ter pretresavali angleški odgovor na poslednje turške predloge. Po Reuterjevem poročilu bi se bila lord Dufferin in Said paša sporazumela, da se turški načrt tako-le izpremeni: 1. Anglešk general je dodeliti turškemu šotoru, da olajšuje zvezo mej obema vojskama; 2. Vojski, angleška in turška, delata naj tako, da druga druge ne zavirata; 3. Določiti je obrok, o katerem morajo angleški vojaki ostaviti Egipt. Da bi Angleška take pogoje odobrila, nij da bi mislili. V soboto sta se „sporazumela“, v nedeljo prideta Said paša in Assin paša zopet k Dufferinu, češ, da jima bode naproti pritekel z angleškim potrdilom ali. Dufferin jima kratko pove, da turškega predloga v takej podobi ne more sprejeti, kakor ga v prejšnjem nij mogel. Na drugej strani pa pravijo, da je tudi sultan Saidove privolitve zavrgel, ker so premilostne. Na ta način bo težko kaj z vojaško pogodbo.

Na **Irskem** pognali so zopet agrarni umori, požigi in drugi taki zločini. V četrtek zvečer umorili so jedno celo zakupniško družino v grofiji Galway. Umorilcev nijšo našli nobenega. V nedeljo so pa nekega oskrbnika blizu Carricka on Shanon vstrelili; takoj so jih bili nekaj sumnjivih zaprli, a morali so jih izpustiti, ker si nij upala nobena priča obdolžiti jih. Dogodijo se pa še druga maščevalna dela, na paši blizu Ballinakally neke so pred kratkim pohabili deset volov; v Cleonori, grofije Cork, zažgali so zadnjo nedeljo dve šoli, ker se je bil ravnatelj zameril fenjancem. — Na shodu članov de-

želne lige v 17. dan t. m. v Dublinu so sklenili založiti „pomočni zalag za pregnane irske zakupnike.“

Iz Egipta: Zadnje dni se nij le vojaško stališče izpreverglo Egipčanom na kvaro, temveč prigodile so se stvari, ki kažejo prvič neokretnost arabskih vojskovodij, drugič pa spačenost egiptovske vojske, kolikor je je ob sueškem kanalu. Posadke v Nefise in Gemilah so bežale, posadka v Port-Saidu se je udala, to so zgolj znamenja, da tem četam nij dosti več upati. Posadka v Šalufu se je sicer branila in trpela pri tem velike izgube, 168 mož in 62 ujetih, ali kaj si moremo misliti o vojaci, ki jih, 600 dobro zavarovanih, malo krdelce mornarjev v beg zapodi. Da so začeli Egipčani izgubljati svoje zaupanje v Arabi pašo, kaže pa najbolj to, da je celo jeden njegovih najzvestejših zaveznikov obupal nad njegovo srečo ter popustil ga. Mahmud Tehmi paša in dva častnika so v ponedeljek prišli pred angleško stražo v Nefiseh ter izjavili jej, da se udajo. Mahmud Tehmi paša bil je doslej znan kot fanatičen muzelman in Arabist, in diktator ga je uprav zato imenoval guvernerjem sueškega kanala, katerega je pa branil grozno slabo. Morda tiči tudi tukaj ozrok in ker se boji kazni, zato je izdal Arabi pašo. V šatoru generala Wolseleya so ga pa gotovo z veseljem vzprejeli, ker Mahmud Tehmi je bil prvi poveljnik čet, zbranih v Tel-el-Kebiru, zatorej bo vedel Angležem povedati marsikaj, kako močna, kako sestavljena in razdeljena je Arabijeva vojska in moč. Vse drugače pa delajo egiptovski vojaci, tisti, ki stojé pred Aleksandrijo. Do zdaj se sicer ne dá še določiti, kdo je napadal, a kdo branil se, ali istina je, da so Arabci kraj Mehalla, ki bil je izza 29. dne pretečenega meseca v angleških rokah, zadnjo soboto ali nedeljo vzeli in zasedli. Tu so bili torej Angleži tepeni in ne vé se, ali ima Arabi pri Kafr-el-Dauaru jedro svoje vojske, ali pa njegova navzočnost tako navdušuje vojake, da se hrabro bijejo in Angleže zavrnejo. Vender bi pa Egipčanom utegnulo škodovati, če bi se le preveč držali Kafr-el-Dauara in v nemar pustili kraje proti sueškemu kanalu. General Wolseley branil bo zdaj Arabijo, da se ne bo mogel povrniti v Kajiro. Jedna sama zmaga zamore Angležem odpreti pot v glavno mesto dežele, Arabi paša pa bi se moral umakniti v libijsko puščavo, v kateri mora pa poginiti in razpršiti se celó egiptovska vojska.

Dopisi.

Izpod Nanosa 22. avgusta. [Izvir. dop.]

Potnikom, kateri gredo gledat in preiskavat tržaško razstavo, svetujem, naj bistroumno premore vse steklenice in butelije, katere se najdejo v hrvatskem paviljonu in v daljših prostorih razstavne zgrade, priporočeno jim bodi, da lepi vtis in dobri ukus še nekaj časa obdrže. Pri kraji bosenske in hercegovinske razstave se neha sicer glavna stvar, ali kakor je mene mikalo, naprej še iskati in ogledavati, kar se lepega blizu Trsta najde, naj bi tudi drugi to storili, ker je v resnici dobra prilika dana. Namestu navadnim potem po bobnečej železnici proti domu drdrati, se dasta napreči dva vranca in po suhej belej cesti čez Opčino, Sežano, Štôrje, Vrabče pride se zmirom v očigled debelega Nanosa v vi-

Poleg tega je pa čudno, zakaj ima do Trstenika vsakdo več pravice, nego malinarji, pilarji, kovači itd. Ti ne smejo vode celo brez strahu v jezu pribirati, oni pa jo kar brez skrbi lepo po travnikih odvajajo, kjer se poizgublja po krtinjah luknjah, in to takrat, kadar obrtniki delajo. Zakaj pritožbe nič ne pomagajo? — Ali nij za tako vodo kumov davka več kakor prevelik, osobito v primeri z davkom drugih obrtnikov? — Kaj še? Le poslušajte modro gospodo, kako ona sodi. „Vi Trsteničanje — pravi — ložej plačujete obrt. davka 4-2 gld., nego malinarji in pilarji ob kakej reki. Če ne verjamete, pogledjte tam neke blizu Suhe Krajine obrtnika, imajočega več hiš, malin na 4 tečaje in tri pile in vso to obrtnijo na reki, na revež ne more več plačevati davka, nego suha 2 goldinarčka in 10 kr. — Pa to nij laž, ampak gola resnica. Tako presodil je bil slavni in po vsem svetu zvani vitez, ki je bil tako dobrega srca, da bi bil slovenskemu obrazu celo svojo pljuno privoščil, in tak delaven, da je po Litiji sneg pobiral raz cesto in ga metal v stran, — in njegova sodba velja tudi pri njegovem nasledniku, ne vitezu, in tovariših njegovih. Zato se ve da nij bilo mogoče znižati mojemu kumu davka, česar je prosil. Kako neki? Onemu obrtniku

blizu Suhe Krajine se še spregleda, ker ima preveč dela in menda velike dohodke, temu v trsteniškej dolini se pa ne more, ker ima premalo posestva, premalo dela in premajhne dohodke. Davek mora biti po mnenji dotičnikov z dohodki „verkehrt proportionirt“, kakor smo rekli včasih v šoli. Tako zahteva logična modrost „verkehrt positioniranih“ gosposkih možganov. Radi tega tudi nij prav nič čudno, da ta gospoda na slovenske pritožbe nemški odgovarja, češ kdor slovenski prosi in se slovenski pritožuje, ta radi svoje „grobosti“ — kakor se je izrazil neki uradnik — ne zasluži, da bi mu uslišali prošnjo in nij vreden, da bi mu tako odgovorili, kakor prosi.

J. Nij zamere. Jim je uže Pražakov ukaz tako močgane spravil v nered, da še zdaj ne vedo, kaj delajo — greh v nezvesti je pa odpustljiv.

G. To menda bo, to. Ta ukaz jim je glavo zmešal. Mojemu kumu so pred ukazom rešili sl. prošnjo slovenski, po ukazu pa sl. pritožbe nemški. Taga nij moči drugače razlagati.

Na zdravje! Se bova še drugikrat kaj pomečila, če te bo volja.

Neslanec.

pavsko dolino, katerej so vrata Lozice in Št. Vid. Uže ta pot bode vsakega, kateremu je to še neznan, zanimala. Prijazna lega, prijaznejši ljudje, dober zrak, boljše vino: gotovo so priznani dobri užitki. Od ceste v vipavski trg zavije se na levo na sloveči Slap z njegovo sadje- in vinorejsko šolo, katero vodi g. Rihard Dolenec marljivo in neutrudljivo. To je za me bila nova razstava, imenitna s tem, da na domačej zemlji domača znanost cvete in plodi. Prvo je pohoditi holmce obsajene z izbrano trto, kakor: rizling, španjolec, portugalec, modra frankinja, rulandec, traminec itd. Trte zavijajo se nekaj po domačej, nekaj po nemškej, nekaj po francoskej šegi. Prijazni gospod vodja dovolil mi je pozobati grozdček španjolca, katerega vrsta je jedina v tej dobi zrela. Grozdje ima tenko kožico, okrogle jagode in najmilejši ukus. Kaka kapljica mora iz tacega grozda priti, si vsak lahko razsodi. Jako žalostno je, da sem prisiljen poročati, kako je letos večina vipavske doline — in posebno slapska okolica od slane in trikrat od hude toče trpela in tako izgubila lepo nado za veselo trgatv. Nazaj grede proti domu gospoda vodje in njegove šole, občudovati moral sem prelepo urejeni vrtec, kjer mlada drevesca prikazujejo žlahtno sadje po raztegnenih granah. Od detelje naprej do najlepše rožice se vse najde, sicer na malem ali strokovnjaško porabljenem prostoru.

Prijazni gospod vodja povabi nas potem pogledat in prebirat bogato biblioteko, in ko stopimo mej zaklade v sodih ležečih pridelkov šolskih vinogradov, zasmijalo se nam je samo od sebe. Gospod vodja dal je pokušati navadno belo vino, potem črnega španjola, portugiza in francoza, do najboljšega burgunda, kateri se sme meriti vsaki čas s starim bordeaux-om. Snažnost v kleti je vzgledna in, kakor rečeno, začuditi se je, da je v kratkej dobi 10 let toliko doseženega. Hvala gre zato velika gospodu vodji tega zavoda. On porabi svoj čas v korist naroda in praznuje letošnje počitnice celo s tem, da poučuje v raznih strokah kmetijstva 15 gospodov učiteljev iz bližnjih in daljnih krajev domače zemlje. To je pravi način za razširjenje pouka, našej milej domovini najpotrebnejšega. Društvo z njegovim načelnikom zapustiti je jako težko bilo, in hranil bom spomin na ta izvrstno urejeni zavod. G.

Iz Gornjega Grada 22. avgusta. [Izv. dop.] Dne 20. avgusta t. l. vršila se je tukaj veselica, katere spored se je uže v našem cenjenem listu objavil. — Pripravljalo se je za to veselico vse zelo marljivo. Gg. pevci urili so se prav pridno in tudi predstavljati po svojih močeh skušali ulogam dorasti. Dvorana ozaljšala se je jako ukusno, da bi uže zunanost bila odsev notranjosti.

Pripravljeno je bilo torej vse prav lepo — ko nenadoma predstojništvo čitalnice na dan veselice popoldne dobi ta-le odlok:

„Častitemu predstojništvu čitalnice v Gornjem Gradu. Z ukazom dne 16. t. m. št. 2648/predr. mi je visoko c. kr. namestnijsko predsedništvo v Gradcu naročilo, častitemu predstojništvu takoj naznaniti, da se predložena burka „Nemški ne znajo“ (spisal Jakob Aleševce), ki se Vam s tem vrača, predstavljati ne sme. — Proti tej prepovedi Vam je prosto se v obroku štirih tednov pri gospodu ministru notranjih zadev pritožiti. To se Vam naznanja s pristavkom, da se ima predstava imenovane igre pri ogibu postavnih nasledkov opustiti.“ — To je bila za vse strela z jasnega neba.

Ako je uže to, da so spored nam skvarili, jezljivo, mora pa človeka še bolj žalostiti, da se nam štajerskim Slovencem prepoveduje ono, kar se je Vam Kranjcem uže tolikokrat dovolilo, da si imamo vsi jednake postave, jednake pravice. Quo usque!! — Priziv na ministra notranjih zadev se bode v kratkem odposlal.

Da si je ta odlok glavno točko sporeda uničil, vršila se je veselica vender pri polnej dvorani v splošno zadovoljnost.

Pričela se je s kratkim, ali jednatim govorom g. predsednika čitalnice. Z lahko umljivimi besedami naslikal je slavnemu občinstvu dobrotljivost in pravicoljubnost Nj. Veličanstva našega premilost-

ljivega cesarja, ter posebno poudarjal cesarjevo voljo, vsem narodom biti milostljiv oča, ki ne trpi zatiranja nobenega, še tako malega naroda, katerega želja temveč je, vse oblagodariti z dobroto jednako-pravnosti. Dokazal je, da voljo vzvišenega vladarja izpolnujemo mi, ki se hočemo na jedino naravni način — na podlagi materinščine — pospeti do višje naobražbe. V pravej sliki je pa tudi pokazal vsakega odpadnika, ki so mu možjani se prismojili, ter njegovo spačenost, ki hoče lastno sramoto s tujim lepotičjem prikrivati. Zvršil pa je svoj govor s trikratnim „živio“ na presvetlega cesarja, kar se je z velikim navdušenjem gromovito po dvorani odzivalo.

Tej prvej točki sporeda sledile so ostale v določenem redu.

Pesni so se prav izvrstno pele. Ugajala je občinstvu posebno pesen „Glas domovinski“, radi česar so jo morali pevci ponavljati. Za pesen „U boj“ pa je bil zbor premaloštevilen, da bi se mogla peti z onim vspehom, katerega zasluži.

Pod konec naj pristavim še to le: Ker se je imenovana igra prepovedala, oškodoval se je posebno g. Hren, ki je bil na posebno slaven način povabljen. Ali naj se tolaži s tem, da se mu bode drugokrat na čast predstavljala. Ako mu je pa predolgo čakati, se bo, če želi, še tudi drug lek zanj našel.

Domače stvari.

— (Gosp. dr. Valentin Štempihar,) odvetnik v Ljubljani, naznanil je denes odvetniškej zbornici, da se v postavno določenem obroku preseli v Kranj. Ta vest nam je tem bolj po godu, ker je g. dr. Štempihar vseskozi vreden naslednik g. dru. Mencingerju.

— (Vabilo k rednej seji trgovinske in obrtnijske zbornice kranjske.) katera bo v petek dne 25. avgusta 1882 ob 6. uri zvečer v mestnej dvorani. Dnevni red: 1. Zapisnik zadnje seje. 2. Poročilo I. odseka: a) o računu za l. 1881; b) o prošnji za podporo gasilnega društva v Svetlem Potoku; c) zadevajoče donesek za centralni odbor enkvete za železnične tarife. 3. Poročilo II. odseka: a) kje naj bi se v Ljubljani postavili nabiralniki za liste; b) o preuredbi tarife za služabnike c. kr. glavnega cariaskega urada v Ljubljani; c) o dopisu tehnološkega muzeja na Dunaji za ustanovo štipendij za učence šole za leseno obrtnijo i. d. 4. Posamezni nasveti.

— („Pozor“), opisovaje Jurčičevo slavnost, piše mej drugim: „Tako proslaviše Slovenci dan 15. kolovoza, ovako oslaviše uspomenu slavnoga pokojnika, Josipa Jurčiča. Koga bogovi ljube, zovu ga k sebi, pa i Jurčiča morali su ljubiti, ta rano, prerano su ga pozvali k sebi. Jurčič je umro, al djela njegova ostaju kao baština slovenskomu narodu, zlatne njegove misli zapisati će si Slovenci u svoja srдца, u kojih neće nikad uspomena na nj umrieti. I mi Hrvati čitajmo Jurčiča, ta jezik je z malimi izjemkami isti, čitajmo ga i zasadimo si i mi u srđce njegovu uspomenu, žalimo rano njegovu smrt, kao što brat tuguje, kad mu se dogodi nesreća bratu. Od braće Slovenaca pako učimo se, kako se narod osvješćuje; mjesto paradnih raztrošnih svečanosti za gospodu, začnimo priredjivati prave pučke sastanke i na njih budimo narodnu svijest i ponos. Našu inteligenciju razstavlja široki jaz od hrvatskoga puka i tuj leži glavni razlog, da su uspjesi naših pobjeda nestalni. Što se s velikim trudom i žrtvami odzgora sagrađi, to neuki i bez prave narodne svijesti puk jednimi bezsviestnim izbori poruši.“

— (V sv. Jakoba fare) so odslej z dovoljenjem knezoškofijstva vrščene vse pod ljubljansko mesto spadajoče hiše od Suhlega bazarja do Ocvirka, kar je bila uže davno želja teh prebivalcev. V ponedeljek 21. t. m. so prebivalci tega okraja to vrščenje praznovali slovesno. Hiše bile so okiňane z zastavami in zelenjem, pri Ocvirkovej hiši pa je bil preprežen preko ceste lep venec, da je kazal novo mejo sv. Jakoba fare. Mestni župnik g. Roz-

man došel je popoldne nove farane pozdravit in bil povsod prijazno vzprijet.

— (Na Bledu) v gosp. Petranovej gostilni bila je pretekli ponedeljek in vtorek improvizirana slovanska zabava, pri kateri so se posebo odlikovali gosp. Fr. Gerbič, profesor na konservatoriji v Lvovu, njegova gospa soproga in rodoljubna gospa L. Zabava bila je posebno živahna, pele so se pesni v vseh slovanskih jezikih in da se se pele dovršeno, temu so porok navedena imena. Sploh je pri „Petranu“, odkar so se tam ušatorili bratje Hrvatje in Čehi, dobila slovanska zabava prevago, kar prav dobrodejno vpliva v očigled nemškutariji, ki se širi ob obalah našega gorenjskega raja.

— (Slavnost petstoletnice) odkar je prišel Trst pod Avstrijo. V nedeljo je bila seja pod predsedništvom g. Nabergoja vseh zaupnih mož iz okolice in odbora „Edinosti“, da sklenejo, kako praznovati 500letnico. — Sklenilo se je to-le: Ako pride cesar v Trst, razsveti se vsa okolica, po vseh hribih in holmcih bodo goreli kresovi, povsod se bode streljalo, spuščali se bodo ognjemeti, na Opčinah bode obilisk razsvetljen in Barkovljani napravijo razsvetljavo na morji. — Ker je zgodovinska petstoletnica 30. septembra, in pade ta dan na soboto, napravijo okoličani združeni s tržaškimi Slovenci v nedeljo, 1. dan oktobra ob 10. uri zjutraj veliko sv. mašo pri Sv. Ivanu; pri maši bodo peli slovenski pevci iz okolice in Trsta. — Po maši bode banket najbrže pri „novem svetu“ (Mondo nuovo) točno ob 1. uri. — Ob 3. uri pa se začne ljudska veselica na obširnem vrtu te gostilne, kateri vrt bode ves odičen. Program ljudske veselice bode obširen in se prijavi kasneje. — Da se vse to lepo zvrši, imenovala je skupščina za vsak okraj veselice odseke, za Trst pa vodilni veselični odsek, v kateri so izvoljeni gg. predsednik Nabergoj, potem J. Balanč iz Proseka, Edvard Daneu z Opčin, V. Dolenc iz Trsta, F. Martelanec z Barkovelj, J. Pogorelec z Grete, J. Požar iz Rojana, J. M. Purič iz Trsta (Kadin), G. Sterle iz Trsta, Vincencij Sancin iz Škednja, J. M. Vatovec od Sv. Ivana in Fran Žitko iz Trsta.

— (Delavsko podporno društvo v Trstu.) Priprave za slavnost dne 10. pr. m. so se uže začele delati pri Sv. Ivanu ip v Dreherjevem velikanskem salonu. Da se udeležé slavnosti, oglašila so se še ta-le društva: „Fratellanza Artigiana“ v Trstu in corpore, podporno društvo v Fari pri Gradiški z deputacijo. — Zadnji čas je, da se naznanijo še druga društva, katera se mislijo udeležiti.

— (Cesarske premije za povzdigo konjereje.) Na Kranjskem se bo za leto 1882 vršila delitev cesarskih premij v c. kr. cekinih in v srebrnih svetinjah, kakor tudi delitev priznanilnih diplom: a) za kobile z žebetom, b) za mlade kobile, c) za žebice v čveterih konkurznih postajah, ki so spodej imenovane: V Ribnici za politični okraj: Kočevje 4. septembra 1882. V Šent Jerneji za politične okraje: Krško, Rudolfovo in Černomelj 6. avgusta 1882. Na Vrhniki za politične okraje: Litija, Ljubljanska okolica, Logatec, Postojina in mesto Ljubljana 9. septembra 1882. V Kranji za politične okraje: Kranj, Radovljica in Kamnik 12. septembra 1882. V vsakej konkurznej postaji se začne delitev premij ob imenovanih dnevih ob devetih popoldne. Za to delitev premij veljajo uredbe, katere so se naravnale po pravilih, ki za to veljajo, s privolitvijo c. kr. ministerstva za poljedelstvo z ozirom na posebne razmere te dežele.

— (Umrljivost v okraji radovljiskem.) C. kr. okrajno glavarstvo v Radovljici izdalo je statistiko umrljivosti za l. 1881, katerej povzamemo naslednje podrobnosti: Na tisoč prebivalcev umrlo je: V Jesenicah 25, v Zaspem 30.5, na Breznici 23.50, na Dobravi 20, v Bistrici 24.5, v Gorjah 19, na Koroškej Beli 34, v Koprivniku 17.5, v Kranjskej Gori 30.5, v Kropi 40.5, v Ljubnem 32.5, v Lescah 17, na Dovjem 32.5, v Lešah 18, v Mošnjah 20, v Ovsišči 10.1, v Radovljici 25.5, v Ratecah 24, v Kamnej Gorici 34, v Begunjah 28.5, na Bledu 23, v Belej Peči 28, na Bohinjskej Beli 20.5, v Srednji Vasi 32.5 %. Največa umrljivost

(40.5 %) nahaja se iz lahko umevnih vzrokov v Kropi, najnižja v Ovsišči.

Razne vesti.

* (Šestletna deklica življenja rešila.) Pred malo dnevi bila je na Francoskem poroka, okončavi roman, ki se je pred dvajsetimi leti pričel. V oktobru 1870., groznega leta, živela je Julija Ravand s svojimi starši v malej belej hišici na konci vasi Bois le-Roi, katera je na pol skrita za drevjem gozda pri Fontainebleau. Nekega dne, ko so bili starši pri delu na polji, pustivši malo hčerko samo doma za varuha, stopi h krati mlad mož, njej po lici znan, v hišo, proseč, naj ga kje skrrije, ker so mu pruski vojaki na sledu. Deklica bila je pod polnim vtisom groznih pripovedek, katere so se pripovedovale povsod, kako namreč „francitireurs“ ne prestando bojujejo proti Nemcem in kako slednji svojim sovražnikom ne dadé pardona, ako jih vdobé. Mladi, jedva 18letni mladenič, ki je stal pred Julijo, opravljen je bil kot „francitireur“. Kljub svoji mladosti razumela je takoj pretečo nevarnost, prime ga za roko ter peje k veliki peči in mu veli, naj zleze noter, kolikor daleč more. Ko je mladi mož bil v peči, zamaši deklica ustje (mesteje) s hosto in poleni ter zapre peč. Jedva sta njeni nežni ročici dokončali to delo, kar nekdo potrka na duri, katere se kmalu odpró in noter stopita dva pruska vojaka. Deklica tresla se je vidno pri njunem pogledu, a odgovarjala na vprašanja, da so starši na polji in njo samo pustili doma, da varuje hišo. Vojaka zahtevata, naj njima pokaže „francitireura“, kateri je, kakor sta dobro videla, ubežal v to hišo. Deklica prosí, naj jej ne storita nič žalega in njima pokaže v izbi v kotu staro očetovo puško, pripovedovaje, da je par minut pred njima prišel tuj človek, hitro postavil puško v kot ter skozi zadnja vrata ubežal v gozd. Vojaka vender-le preiščeta vso hišo, smeja se malej deklici, katera ju je povsod izpremljala, češ, da njima pomaga. Tudi duri v peč sta odkrila, a zopet zaprla, pri čemer je Juliji močno bilo srce. Naposled odšla sta Prusa, poljubivši prijazno mlado čenčo, ter se napotila proti določenemu kraju. Ko sta se izgubila, hitela je Julija oprostiti svojega jetnika, kateri se jej je zahvaljeval z iskrenimi poljubi. Pred malo dnevi, v Julije osemnajsti rojstni dan, prosil jo je za ženo, da s svojim srcem in premoženjem poravná pred dvanajsetimi leti storjeni dolg hvaležnosti. Julija je zdaj živahna krasotica, najlepša v vasi, njen mož pa premožen graščak, ki je v dan poroke z nekakim ponosom zrl na žolti trak „médaille militaire“.

* (Neprijatelj Bismarckov.) V Postupimu v Prusiji živi star mož, kateri si je s svojo delavnostjo opomogel ter od priprostega obrtniškega pomočnika popel se do bogatega hišnega gospodarja. V boji leta 1870 izgubil je svojega jedinega sina, svojo jedino nado. Od te dobe postal je velik sovražnik Bismarcku. Svojo jezo pa izraža na jako originalen način. Na mirodvoru postavil je sinu v spomin nagrobni mausolej, na katerega pročelji nahaja se zanimljivo izdelana — sova, ki drži v krempljih vsakršno golazen, v obrazi pa je popolnem podobna železnemu kancelarju in ima obligatne tri lase na glavi. Par let pozneje postavil je hišo, a nad vsakim oknom vzdana je glava Bismarckova, čegar trije lasje podobni so topovom. Pred nedavnim sezidal je zopet novo hišo in zopet jo olepšal z glavami Bismarcka, s to premembo, da se mestu treh las vijejo trije gadje na glavi. Radovedni so

uže v Postupimu, kako bode olepšal novo hišo, katero hoče zidati bodočo pomlad.

* („Kakor pesek v morji!“) Tri sestre, ki v jeden in isti dan porode dvojčke, to je gotovo spomina vredno. Na angleškem parobrodu „Assyrian Monarch“, ki je 25. julija priplul v Novi York, bile so mej došlimi ruskimi židovi tri oženjene sestre, ki so vzpomladi s svojimi soprogi zapustile Odeso: Rut Jakobovska, Lina Itskokova in Mirjam Lavinska. Vse tri so se pred petnajstimi meseci v isti dan zaročile in soprogi vseh treh so krojači po obrti. V jutro 16. julija obdarila je Lina Itskokova svojega soproga z dvema hčerkama. Sestri pomagali sta mladej materi, dokler nista sami potrebovali pomoči. Popoldne naznani zdravnik, da je Rut Jakobovska pomnožila rusko kolonijo za dva zdrava dečka in zvečer ob 9. uri je tretja sestra, Mirjam Lavinska, posnemaje dobri vzgled, porodila dve Rusinji, kateri sta na krovu mogočnega parobroda zagledali luč sveta.

* (Največja cvetlica na svetu) razstavljena je zdaj v botaničnem vrtu v Berlinu, namreč na Sumatri domača velikanska cvetlica „Rafflesia Arnoldi“, ki razcvetena meri tri metre na periferiji in je cedem kilogramov teška. To orjaško cvetlico zapazil je l. 1819 guverner Thomas Raffles sprehajaje se po nekem gozdiču z botanikom drom. Jos. Arnoldom. Cvetlica dobila je ime od obeh teh gospodov in je za popotnike, kakor za domačine neizmerne važnosti, ker se v njenem cvetnem zvončku nabira do deset litrov vode, tedaj ta rastlina služi kot izvrstna vodna shramba. Srečna Sumatra ima po tem takem razen krušnega drevesa, tudi rastlino, ki daje vodo.

Javna zahvala.

Povodom ljudske tombole 20. t. m. v korist postojinskega prostovoljnega gasilnega društva izpolnujem prijetno dolžnost, izraziti v imenu odbora najtoplejšo zahvalo dvema neimenovanima dobrotnikom za velikodušni dar, gospodu in gospici za prepust njunih dobitkov v korist dobredelnega namena in konečno vsem častitim udeležiteljem, kojih udeleževanje je čist dohodek 170 gld. omogočilo.

Postojina, 23. avgusta 1882.

Mir. Vičič,

načelnik postojinskega prostovoljnega gasilnega društva.

Umri so v Ljubljani:

21. avgusta: Emilija Kozjek, deželnega računovodstva ingrosista žena. 29 let. Kravja dolina št. 1.
22. avgusta: Karolina Ileršič, bivšega davkarja udova, 45 let, Stari trg št. 22, za mrtvoudom. — Maks Matevž, posestnika sin, 23 let, Križevniški trg št. 2. — Julijana Piršel, gostija, 59 let, Kravja dolina št. 11, za vodenico. — Anton Pasar, delavec, 67 let, Kravja dolina št. 1, za starostjo.

V deželnej bolnici:

20. avgusta: Franc Rehar, delavčev sin, 6 mes., za božjastjo.

V bolniškeji podružnici na Poljanah:

15. avgusta: Julijana Slabina, čevljarjeva hči, 2 leti. — Hermina Stiller, hči mojstra rokodelskega, 6 let.
16. avgusta: Jovana Rakoš, mizarskega pomočnika hči, 2 leti. — Janez Stergar, delavčev sin, 4 leta, vsi štirji za Variolo.

Dunajska borza

dné 23. avgusta.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta 76 gld. 75 kr
Srebrna renta 77 „ 20 „

Zlata renta	95	15
1860 državno pesojilo	130	—
Akcije narodne banke	823	—
Kreditne akcije	308	70
London	119	15
Srebro	—	—
Napol.	9	45 1/2
C. kr. cekini	5	63
Državne marke	58	10
4% državne srečke iz l. 1854	120	—
Državne srečke iz l. 1864	172	50
4% avstr. zlata renta, davka prosta	95	50
Ogrska zlata renta 6%	119	35
„ 4%	87	85
„ papirna renta 5%	86	75
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	114	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	30
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	—
Kreditne srečke	100 gld.	178
Rudolfove srečke	10	21
Akcije anglo-avstr. banke	120	119
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	223	75

Zahvala.

Za toplo sočutje in mnogobrojno spremstvo pri pogrebu prelubeznive hčerke, oziroma sestre

MIMICE,

kakor tudi za mnoge darovane krasne vence, izrekamo vsem, posebno pa gg. pevcem za ginjaivo petje, najprisrčnejšo zahvalo.

Stari Trg poleg Loža, dné 22. avgusta 1882.

(541)

Žalujoča rodbina Peče.

Knjigi

„Russland seit Aufhebung der Leibeigenschaft“

von Dr. Fr. J. Celestin, str. 388, (537—2)

znižana je prvotna cena 4 gld. na 2 gld. ter se more naročiti v Zagrebu pri Albrechtu & Fiedleru. Pri pisatelju pa se dobi po 1 gld. 50 nov.

Komí

za v prodajalnico z raznovrstnim blagom, uren delavec in zmožen, voditi sam kupčijo, dobi službo v podružnici na Studenci pri

(542—1)

Halbensteinerji v Ljubljani.

Štacuna s stanovanjem

vred se dá v najem. Ta štacuna je v Šent Jurji pri Kranji tik farne cerkve in cest, katere drže v Ljubljano, Kranj, Kamnik in Kaplo, na najlepšem in najpripravljenem kraju velike vasi. Vas in fara Šent Jur sta jedna največjih v deželi in od železnice samo dobre pol ure oddaljena, in tako je Šent Jur za vsako kupčijo posebno pripraven. Vse drugo se zve pri lastniku A. Blaguetu v Rakovniku, pošta Št. Rupert, Dolenjsko, ali pa pri Janezu Maslu v Šent Jurji, pošta St. Georgen b. Krainburg. (536—2)

Hiša se proda,

nova, s 4 sobami, z živinskim hlevom in s 470 □° obsežajočim vrtom, na opekarske cesti v Trnovskem predmestju št. 7. Na polovico plačila bi se nekoliko časa počakalo.

(388—18)

Janez Turšič.

Tujci:

23. avgusta.

Evropa: Gabrič iz Kranja. — Makuc iz Bilje.

Pri Slonu: Holmei z Dunaja. — Sindelan iz Gradca.

Pri Malič: Kesenberg z Dunaja. — Golob z Vrhnik.

Pri avstrijskem cesarju: Porenta iz Trsta. — Trinker iz Celovca. — Jeglič iz Dovjega.

Pri bavorskem dvoru: Dragotin iz Gorice.

Zalogo ima in naročila sprejema g. Bremc & Comp., Kolodvorske ulice Rudolfove železnice št. 8.

Lovro Treo-tova opekarna,

pod Rožnikom (Rosenbüchel), tik novega strelišča, priporoča svojo dobro preskrbljeno zalogo

opek za streho, zidanje, tlakovanje in chohl-opek po najnižjih cenah. (530—2)

Naročila se sprejemajo v opekarni, pri g. Gustav Treo-tu, prodajalnica z mešanim blagom, Preširnov trg, in pri g. Bremou & Comp., Kolodvorske ulice Rudolfove železnice št. 8, ker je tudi v ljubljanskem mestu zaloga.

Naročila sprejema g. Gustav Treo, trgovec na Preširnovem trgu.

Zaloga najboljših

mineralnih vodá.

Carinthia 20 kr., Franc-Josipova 26 kr., Friedrichs-Haller 35 kr., Giesshübler 35 kr., Gleichenberg 25 kr., Haller Jodwasser 35 kr., Karlsbader Mühlbrunnen 40 kr., Kron-dorfer 26 kr., Marienbader Kreuzbrunnen 35 kr., Preblauer 20 kr., Rákoczy 22 kr., Selters 30 kr.

Naročila izvršujejo se točno proti poštnemu povzetju kupila. (451—7)